

26. 4. 2026 – Uzavřel smlouvu

1. čtení: 1Sam 11, 12-15

Píseň: EZ675 – Přijď již, přijď Duchu stvořiteli

Základ kázání: 2Sam 5, 1-16

Kázání: Milí shromáždění,

„po bitvě je každý generálem.“ Každý je strašně chytrý, když už je hotovo. Když *někdo jiný* vykonal práci, obětoval, sloužil.

Tak by nemělo překvapit, že stejně i, když byl David oficiálně ustanoven králem. Když už byl Saul mrtvý. A všichni jeho synové povražděni – s výjimkou Mefíbošeta. „*Najednou*“ byli všichni israelští starší hrozně chytrí. Věrní. Věřící. Najednou přece celou dobu věděli, že už když kraloval Saul, tak to byl David, kdo zachraňoval Israel. Vládl mu.

Najednou přece celou dobu věděli, že Bůh chce za krále Davida a Saula už ne. Že David byl vyvolen Bohem. Celou dobu to tak věděli... Jen dělali *pravý opak*. Přece nemohli jednat podle své víry – které teď mají plnou pusou. Když už z ní nic neplyne. Když všechny námahu odedřel někdo jiný.

Právě ten mesiášský David. Který na rozdíl od nich *žil*, co věřil. Tak odmítal zabít Saula – opakovaně. Odmítal zabít také jeho potomky – naopak se zavázal *chránit* je. Tedy své konkurenty o moc a trůn. David byl zavržen svým lidem pro biblickou víru v Hospodina. Byl považován za zrádce a zběha – vždyť se přidal k Pelištejcům. Aby zachránil Saula. I Boží lid.

Byl považován za arogantního, namyšleného, obtížného, problémového – protože se odmítal podřídit Saulovi. I svými věrnými – vždyť pořád dokola *odmítal* využít Bohem dané příležitosti k zabití svého nepřítele.

A pak ještě opakovaně plakal nad Saulem. Jeho generálem Abnérem. Saulovým synem Íš-bóšetem.

Tak zásadní jiný byl David proti „israelským starším.“ Než se stal oficiálně králem. I potom.

Také proto bylo jeho ustanovení králem nápadně odlišné od Saulova. I *všech ostatních králů* Božího lidu. Když byl ustanoven králem

Saul, tak všichni slavili velikou slavnost. Uspořádali hostinu. Radovali se. Dokonce *převelice*. Jedli, pili. Hurá! Přesně jak si to představujeme a děláme dodnes! A jak to pokračovalo – a dopadlo?

Když byl *David* konečně oficiálně ustanoven králem v Chebrónu, tak... s těmi staršími uzavřel smlouvu. To neudělal žádný král Božího lidu před ním ani po něm. Žádná hostina, radost, smlouva – místo toho *smlouva*. Vždyť jací pokrytci ti starší byli! Ted' si hrají na chytré a věrné Davidovi i Bohu – když už o nic nejde. Ale když šlo o dosvědčení své loajality Bohu nebo Davidovi, „drželi partu“ se Saulem.

Smlouva je totiž základní vztah mezi Bohem a člověkem. Ne pocit. Ne myšlenka. Ne postoj. Ne názor. Ale velmi hmatatelná a jasná smlouva. Ať už v obřizce nebo křtu. Vždyť už v lidském narození darovaném zdarma Bohem. I stejně darovaným světem. Tak zřetelně pak v biblických předpisech, zákonech, rádech, příkazech. V povinnostech Božích – ale ty On plní i navzdory lidské nevěrnosti a zradám. A tak hlavně v povinnostech *lidských*. O kterých obvykle nechceme ani slyšet.

Také proto se hned dovídáme délku Davidova panování – symbolických 40 let. Jak dlouho vládl Saul Starý Zákon *nikde neříká*. Natožpak u jeho ustanovení králem. Jen novozákonní Saul – apoštol Pavel – hovoří také o 40 letech (Sk 13, 21). Ale o větu dřív se rozchází s vlastními svatými Písmy už v délce pobytu Israelců v Egyptě. *Jen* o délce Saulovy vlády Starý Zákon mlčí – u všech ostatních králů Bible uvádí, jak dlouho vládli.

Aby o to nápadnější rozdíl mezi Davidem a Saulem. Místo radování se a hostin –

smlouva. Místo spolupráce se staršími a Božím lidem po svém „ustanovení králem“ vytáhl David dobýt Jebús – budoucí Jeruzalém. Ale jen se *svými muži*. S těmi, kteří ho provázeli už při útěku z Israele. Mezi Pelištejci. I v Chebrónu.

Jen s těmi vytáhl dobýt Sijón. Získat Jeruzalém. Nevzal s sebou *nikoho* z Božího lidu, který ho právě ted' uznal králem. Důvod je snad zřejmý: David Božímu lidu nevěřil. Vždyť ho tolikrát zradil. Tolikrát se ho pokusili zabít. Tolik Saulova zla tolerovali a podporovali – včetně vraždění kněží, žen a dětí cizincem.

A když už byl zavražděn i Iš-bóšet, tak najednou byli strašně věrní. Najednou celou dobu věřili, že David je od Hospodina. Který hlupák by jim to po tolika letech zla, pýchy, hlouposti, neschopnosti věřil?

Tak David kašlal na lidská slova – ale bral vážně lidské činy. Opět jako Hospodin Bůh. A činy Božího lidu – i jejich starších – je usvědčovaly z nespolehlivosti, nedůvěryhodnosti i strašlivých zel.

Tak samozřejmě šel získat Sijón a Jeruzalém s těmi, kteří jednali *opačně*. Kteří jednali důvěryhodně. Riskovali dlouhá léta pro Davida *všechno*. Cedili pot i krev. Bojovali a válčili. Snášeli hanbu a potupu od svých. Ti vybudovali důvěryhodný vztah s mesiášem. A David s nimi. Společným zápasem. Společným překonáváním zla, hlouposti, hříchu. Společnou těžkou námahou. Podstupováním mnohého rizika pro dobro *ostatních*. Ne prázdným žvaněním ještě vyvraceným vlastním jednání těch, kteří žili dál v království Božího lidu.

Tak byl David odměněn. Za svou božskou moudrost. Za svou věrnost Bohu. Za dlouhá léta strávená v exilu a pohrdání. Mezi nepřáteli. Za dlouhá léta plná utrpení a bolesti a smrti a úsilí pro záchranu těch, kteří ho nenáviděli. Odsuzovali. Uráželi. Opakovaně ho vydávali na smrt. Opakovaná podobnost s Ježíšem *není* čistě náhodná – ale zcela záměrná.

A byl odměněn také získáním Jeruzaléma a Sijónu. Které ale musel opět vybojovat. Nezačali mu „létat pečení holubi do úst,“ jak si dodnes mnozí představují Boží odměnu. Odměnou mu byla pokračující věrnost Bohu. A tak pokračující věrnost Boží. Kterou dodnes svět nenávidí. I uvnitř „církevních“ institucí. I v nich je loajalita k lidské instituci ceněna a odměňována – a věrnost Bohu pronásledována, nenáviděna. Trestána. Urážena. Protože mnohdy je věrnost Bohu nejkonfliktnější právě uvnitř církví.

Tak David vpadl do opevněného města na vysoké hoře tajnou chodbou – *jen* s těmi, kdo spolu s ním sloužili Boží věci. Saul za celou dobu své vlády ani *nepomyslel* na získání Jeruzaléma. A v jeho dobytí selhaly i předchozí kmeny už za Jozua a po něm (Joz 15, 63 + Sd 1, 21). Ačkoli právě *Benjamínovci* ho měli dobýt. A z jejich kmene byl Saul (1Sam 9, 1). A poté Judovci, z jejich kmene a rodu je David. I Ježíš.

Ale byl to až David, o několik století později, kdo získal toto dodnes velevýznamné město celého světa. Svaté město pro víc než polovinu obyvatel planety. Protože pro křesťany, muslimy a židy. Až se vnucuje otázka, jak to, že zrovna David věděl o té vodní štolě? Vždyť velkou část života strávil mezi Pelištejci?

Jakoby Bohu-věrní lidé znali samozřejmě ledacos, co si ostatní nedovedou ani představit. A dokonce podle toho jednají – opět zcela nad nejdivočejšími sny ostatních. Jakoby byl propastný rozdíl mezi Davidem

a Saulem. Mezi Davidem a israelskými staršími. Ve víře. Principech. Uvažování. Jednání.

A přesto se David v Jeruzalémě *neusadil*. Usadil se ve skalní pevnosti kousek od něj – na Sijónu, ve městě Davidově. Později již nebude možné zeměpisně obě místa odlišit. Ale v Davidově bylo tomu bylo jinak. A David si *schválně* vybral *nežít* v Jeruzalémě. Ve svatém městě pro víc než polovinu obyvatel světa i dnes.

Raději se usadil v pevnosti – ne ve městě. Ne v paláci. V pevnosti. Ačkoli tam ještě musel pracovat – vybudovat „okruh,“ zřejmě hradby. Místo pohodlného života v jeruzalémském paláci. Zřejmě také pro opodstatněnou trvajících *nedůvěru* vůči zbytku Božího lidu.

A teprve *pak* David poznal, že jej Hospodin potvrdil za krále. Ne, když ho tak provolal lid. Starší. Když o tom byla přece smlouva. Ani když získal Jeruzalém a Sijón. Až když se usadil v pevnosti, kterou musel dostavět. Opět proti všem dodnes běžným představám o důkazech Boží milosti a náklonnosti. Jsou jimi: Těžká, dlouholetá námaha na Boží vinici. Věrnost Bohu i navzdory nejbližším nebo lidským institucím. Odmítání hlasu lidu. A být třeba za zrádce, buřiče, heretika – pro věrnost Hospodinu. Pro záchranu také těch, kteří urážejí a osočují z herezí, zrady, vzpoury.

Jak o tom mluvil Samuel při ustanovení Saula. Jak to snášel Kristus. Jan Hus. Jan Amos Komenský. Ale také praotcové. Proroci. Ježíšovi učedníci. Mnozí další.

Ale mezi králi Božího lidu už takového *nepotkáme*. Protože byli tak daleko od Hospodina. Kdežto Davidovo srdce bylo plně při Hospodinu. Ačkoli *až po tom všem* poznal, že ho Hospodin potvrdil za krále. Což znamená, že všechno ostatní Boží a božské konal David po léta a desetiletí *v nejistotě*. Bez potvrzení. Na základě víry. Která však byla stejná jako víra právě Samuela, Mojžíše, Abrahama, Izáka, Jákoba. I dalších. Tak když tolik dobrého přinesla *jejich* věrnost Bohu... co je proti tomu lidské vnímání? Uznání? Radost?

Ačkoli David neměl v té pevnosti ani dům. I ten musel být teprve postaven. O to snadněji ale mohl být zasvěcen Bohu. Svými zdmi. I Davidovým potomstvem.

Amen

Píseň: EZ624 – Já, Hospodine, jedno vím